

สารบัญ

บทนำ	9
บทที่ 1 ผู้คนแห่งคฤหาสน์	15
บทที่ 2 บ้านจินโจเงะ	67
บทที่ 3 วิญญาณจะเยอะไปไหน	94
บทที่ 4 วิญญาณผู้ขึ้นขอบบราห์มส์	118
บทที่ 5 คีนพระจันทร์ส่องสว่างในปีที่ห้า	150
บทส่งท้าย	206
ตอนพิเศษ รูปถ่ายวันเรียนจบ	209

บทนำ

วันนั้น คาซิวากิสอบปากคำเหยื่อในคดีขั้บรดชนแล้วหนี ผู้เคราะห์ร้าย เป็นเด็กชายอายุห้าขวบ

"หวัดดี โชตะ"

คาซิวากิพยายามยิ้มเป็นมิตรเต็มที่ ก่อนจะนั่งยองบนพื้นถนนให้ ประสานสายตากับเด็กชายได้ นี่มันฤดูใบไม้ผลิแท้ๆ ถนนลาดยางตอนดึก กลับเย็นเยียบ

ตำรวจหนุ่มไม่ยอมให้ใครรบกวนจึงมาสอบปากคำเอาเวลานี้ ขณะที่ เด็กชายมองซ้ายทีขวาที คงเพราะสภาพบ้านเมืองตอนกลางคืนแปลกตา

พระจันทร์เหลืองนวลแย้มกายผ่านรอยแยกของเมฆ ลมเย็นหอบเอา กลิ่นหอมหวานเจือจางโชยมา

"หวัดดี โชตะ"

คาซิวากิเรียกอีกครั้งเด็กชายถึงได้หันมา ผิวของแกคล้ำแดด ดูเป็น เด็กซุกซน แต่บนหน้าผากมีรอยแผลขนาดใหญ่ที่น่าเวทนานัก

"...คุณลุงเป็นใครกัน"

ชายหนุ่มแสนเจ็บกระตองใจกับคำว่า 'คุณลุง' เขาโสดและรู้ลึกกว่า

10 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 1

ตัวเองยังหนุ่ม แต่ยังไงเสียเด็กห้าขวบก็มองชายอายุสามสิบสองว่าเป็น 'คุณลุง' อยู่ดี แล้วไหนคาซิวากิจะทิ้งเครื่องและลูขงานหนักไม่เว้นวัน จนพิกนี้รู้สึกอ่อนล้าเหลือเกิน

"ลุง...เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ เอ่อ ก็ตำรวจยังงี้ละ"

"ตำรวจ? ไม่เห็นสวมเครื่องแบบเลย อ้อ ผมรู้ละ ตำรวจสืบสวนงี้!"

"ใช่แล้ว รู้ดีที่เรา"

"ช่วย ผมดูแลเรื่องนักสืบมอริสทุกสัปดาห์เลย"

โซตะเซิตจุมุกเล็กจ้อยอย่างภูมิใจ

"คุณตำรวจ มีคดีอะไรเกิดขึ้นหรือ" เจ้าหนูวัยอนุบาลเงยหน้ามองตำรวจตัวเป็นๆ ดวงตาโตแป๋วส่องประกายอยากรู้ อยากเห็น

"โซตะ อันที่จริงฉันตามหาคนร้ายอยู่ เขาขับรถชนหนูแล้วหนีไป"

"ชนแล้วหนี?" เด็กชายวัยห้าขวบง

"หนูจำเรื่องราวตอนตัวเองถูกรถชนได้หรือเปล่า"

"ว่าไงนะฮะ"

โซตะเอียงคอสงสัย สีหน้าดูไร้เดียงสา

ไม่แปลกหรอก ผู้ใหญ่บางคนเองยังจำอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นไม่ค่อยได้ หรือนึกไม่ออกเหมือนกัน

"ลองนึกดูดีๆ นะ สัปดาห์ก่อนวันที่ฝนตก หลังโรงเรียนอนุบาลเล็ก หนูกำลังจะไปเล่นที่บ้านหนูคาวาอิ นัตสึมิ แล้วก็โดนรถชนแถวนี้"

ถนนสายแคบนี้เป็นแบบเดินรถทางเดียวและอยู่ในย่านพักอาศัย ชาวบ้านแถวนี้ใช้สัญจรกัน แต่ก็เป็นทางลัดออกสู่ถนนใหญ่ รถจึงขับเข้ามาค่อนข้างมากช่วงเช้าและเย็น

"วันฝนตก...?"

เกิดรอยย่นระหว่างคิ้วเส้นเล็ก ดูเหมือนโซตะตั้งใจนึกย้อนเหตุการณ์

"อา ใช่ ผมสัญญาว่าจะไปเล่นเกมที่บ้านนัตสึมิเพราะฝนตก ผมรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า วางกระเป๋าหนักเรียนแล้ววิ่งปู้ดเลย แล้วก็...อ้อ ตอนเลี้ยวตรงนี้ก็ได้ยินเสียงดังปรึนหน..."

"หนูเห็นรถหรือเปล่า"
นางสงสาร เด็กน้อยตัวแค่นี้ต้องมาถูกเค้นถามถึงความทรงจำขมขื่น
แต่จะทำยังไงได้ในเมื่อไม่มีใครเห็นเหตุการณ์เลย
"ฮะ ไซ้ฮะ ผมเห็น"
"รถแบบไหนหรือ"
"อ่า รถใหญ่ยักษ์!"
"รถใหญ่ยักษ์? หมายถึงรถบรรทุกหรือ"
"ฮะ รถบรรทุก"
ถนนเส้นนี้ไม่มีรถบรรทุกขนาดใหญ่วิ่งผ่าน แต่ถ้ารถบรรทุกขนาดเล็ก
ล่ะก็เข้าเค้าทีเดียว
"จำสีรถได้หรือเปล่า"
"สีเขียวฮะ"
"รถบรรทุกสีเขียวหรือ"
ถึงตรงนี้จะยังราบรื่นอยู่ แต่ปัญหาคือหลังจากนี้แหละ
"หนูไม่รู้เนอะว่าเป็นรถประเภทไหน ยี่ห้ออะไร"
"ประเภทรถคืออะไรฮะ"
"ประเภทของรถบรรทุกนะ"
"รถบรรทุกก็คือรถบรรทุกไม่ใช่หรือ"
"...นั่นสินะ"
ถึงจะมีน้อยแบบนับหัวได้ แต่เด็กอนุบาลบางคนก็บอกยี่ห้อหรือประเภท
รถได้ถูก น่าเสียดาย ดูเหมือนโซตะจะไม่มีความสามารถพิเศษแบบนั้น
"เอ่อ ถ้าจั่งด้านหน้าหรือข้างรถเขียนตัวอักษรไว้หรือเปล่า"
"มีฮะ"
"หือ? เขียนว่าอะไรจำได้ไหม"
"จำไม่ได้ฮะ ผมอ่านตัวอักษรธรรางานะได้อย่างเดียวนี่นา"
"...เขียนด้วยตัวอักษรคันจิหรือ"
"อื้อ"

12 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 1

"งั้นหรือ..." ตำรวจหนุ่มซึ่งสวมแจ็กเก็ตเปื้อยย่นยกแขนกอดอก ใน
แง่หนึ่งนี่คือการสอบปากคำครั้งโหดหิน "อา ไซ หนูอ่านตัวเลขออกหรือเปล่า"

"อย่าดูถูกกันลิษะ ผมอยู่กลุ่มดอกกุหลาบแล้วนะ"

ดูเหมือน 'กลุ่มดอกกุหลาบ' จะเป็นกลุ่มเด็กโตสุดของชั้นอนุบาล

"เอาละ โชตะจากกลุ่มดอกกุหลาบ บนแผ่นสี่เหลี่ยมสีขาวตรงหน้ารถ
เขียนตัวเลขไว้บ้างไหม"

"เดี๋ยวะ ผมรู้จัก มันคือเลขทะเบียนรถไซใหม่ละ"

เฮ้ยเง้อะโชตะ สมแล้วที่ดูละครนักสืบมอริสทุกสัปดาห์ "ไซๆ นั่นแหละ"

"อา..." เจ้าหนูวัยอนุบาลฉีกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เป็นรูปตัววีเขยคาง
วางทำเป็นนักสืบชื่อดัง หลับตาปีจันเกิดรอยย่นเล็กๆ ตรงหว่างคิ้วอีกครั้ง
คาซิวากิสิ้นหายใจเฮือกสั้น ทันใดนั้นเจ้าหนูก็ล้มตา

"ผมไม่เห็นจริงๆ นะแหละ" เจ้าหนูนักสืบหัวเราะแห้ง

โอ้ ช่วยกันหน่อยน่า เจ้าหนูกลุ่มดอกกุหลาบ...คาซิวากิใช้มือซ้าย
ลูบแถวกระเพาะที่เริ่มออกอาการจุกแน่น เดี่ยวสอบปากคำเสร็จหาซื้อโยเกิร์ต
หรือนมจากร้านสะดวกซื้อกินรองท้องดีกว่า

"อืมมม...แล้วมีรูปวาดไว้บนตัวรถบ้างไหม"

ชายหนุ่มถามแบบไม่คาดหวัง แต่เด็กน้อยกลับพยักหน้าหงึกชะงัน

"มีอะ เป็นรูปเสือ"

"รูปเสือแบบไหนหรือ มีแค่หน้าเสือหรือว่าเสือเป็นตัวยุ่เลย"

"อ่า เสือสวมหมวก...หมวกสีชมพูนะอะ"

"รูปเสือสวมหมวกสีชมพู?"

ตำรวจสืบสวนรอกันอยู่แถวนั้น คาซิวากิจึงขอให้หน้าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
มาให้

"เสือดาวนี้หรือเปล่า"

ภาพเสือดาวชุดช่างกับหมวกสีชมพูชูกำปั้นฉายอยู่บนหน้าจอ

"ใช่แล้ว เสือดาวนี้เลย!" โชตะร้องเสียงดัง

คาซิวากิพยักหน้า จากนั้นแจ้งเรื่องนี้ให้พวกตำรวจสืบสวนรู้

"รถรับจ้างขนย้ายสายโมโกะ* จากบริษัทขนส่งโทโชนะคริบ ลองหา ดูว่ารถบรรทุกที่ขับผ่านเขตนี้มีคันไหนบ้างหรือเปล่าที่ดูเหมือนผ่านการณ์ซ่อม หรือเกิดอุบัติเหตุมา"

"รับทราบ"

มีทั้งตำรวจสืบสวนที่ออกวิ่ง ใช้โทรศัพท์มือถือแจ้งข่าว และขึ้น ประจำรถ พื้นที่จราจรเปิดใช้งานตามเดิมแล้ว เหล่าตำรวจสืบสวนเริ่ม วิ่งวุ่นปฏิบัติงาน

"หนูนี่ออกด้วย เก่งมากเลยโซตะ"

"คุณตำรวจ ที่นี่ก็จะจับคนร้ายได้หรือฮะ"

"ได้สิ เพราะฝีมือหนูแท้ๆ เลย"

"จริงหรือฮะ ฉันผมเป็นนักสืบชื่อดังได้ไซ้ไหม"

เด็กน้อยจอมซนอึดปลื้ม คาซิวากิยื่นมือขวาไปหาศีรษะเจ้าหนู มือนั้น วิดผ่านไม่สัมผัสเส้นผมสีน้ำตาล แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ ยังขยับมือวนไปมา เบาๆ เหมือนลูบศีรษะของแก

"เมื่อก่อน นัตสึมิมากับแม่ฮะ ถอดดอกไม้มาและร้องไห้ด้วย ทำไมหน้า ผมผิคนัดไม่ได้ไปเที่ยวบ้าน เธอเลยโกรธหรือเปล่านะ"

มีคนนำดอกไม้มาวางไว้รอบบริเวณเต็มไปหมด คงเป็นครอบครัวของ โซตะและเพื่อนๆ

"เปล่าหรือก หนูนัตสึมิไม่ได้โกรธ แกรู้ว่าเพื่อนไปเที่ยวบ้านไม่ได้เพราะ ประสบอุบัติเหตุ"

"จริงหรือฮะ ถ้าฉันก็แล้วไป...แต่ไม่รู้ทำไมผมไปบ้านนัตสึมิไม่ได้ กลับบ้านตัวเองก็ไม่ได้ ขยับจากตรงนี้ไปไหนไม่ได้เลย"

เจ้าหนูกลุ่มดอกกุหลาบดวงตาโตแป๋วถามคุณตำรวจ ชายหนุ่มถึงกับ ปวดท้องจี๊ด

"โซตะ หนูรู้ตัวหรือเปล่าว่าตัวเองประสบอุบัติเหตุจนตาย"

"ว่าไงนะฮะ"

* แปลว่าเสือแก้ว

14 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 1

เจ้าหนูเอียงคองงุงง คราบเลือดเประอะเบื่อนทั้งลำคอผอมและไหล่บอบบางของแก เด็กน้อยช่างน่าสงสาร แต่คาซิวากิไม่มีความรู้ความสามารถที่จะปลดปล่อยวิญญาณไปสู่ที่ชอบ ตำรวจอย่างเขาแค้นยิ่งเย็บพุดคุยกับวิญญาณได้เท่านั้น แต่เจ้าหนูไม่ได้ยึดติดกับภพนี้หรือเคียดแค้นจับจิดจับใจคงไปสู่ที่สงบได้เองหลังครบสี่สิบเก้าวัน

"วันไหนเห็นลำแสงขึ้นมาให้หนูเดินตามทางไปนะ เมื่อถึงเวลานั้นหนูคงยับตัวได้แล้วละ" คาซิวากิจำเรื่องนี้มาจากคนรู้จักซึ่งเป็นผู้มีสัมผัสสี่สิบ "เข้าใจหรือเปล่า"

"เดินไปตามทางที่มีแสงเธอ ได้ชะ"

"ทำได้ไหม"

"สบายบรื้อ ผมอยู่กลุ่มดอกกุหลาบแล้วนี่นา" เจ้าหนูวัยห้าขวบแฟนคลับนักสืบมอริสยิ้มไว้เพียงสา

หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ ทีมสืบสวนเจ้าของคดีโชตะแจ้งมายังคาซิวากิว่าจับกุมผู้ต้องสงสัยได้เรียบร้อยแล้ว

พวกเขาตรวจสอบรถบรรทุกรับจ้างขนย้ายสายโมโกะแปดสิบคันอย่างถี่ถ้วน ก่อนจะพบว่าคันหนึ่งมีรอยบุบตรงจุดที่สูงจากพื้นราวหนึ่งร้อยเซนติเมตร รับกันพอดีกับส่วนสูงของโชตะ

พอลถามเค้นคนขับรถคันนั้นในวันเกิดเหตุ เจ้าตัวร้องไห้สารภาพว่าชนเด็กแล้วถึงได้รู้ตัว ก่อนจะรีบขับหนีเตลิดด้วยความกลัว

บทที่ 1

ผู้คนแห่งคฤหาสน์

ในชอกหลืบหนึ่งของอาคารใหญ่ในกองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียว มีห้องขนาดเล็กแขวนป้ายชื่อ 'ชุดสืบสวนพิเศษ' ตั้งอยู่

ห้องนี้ถูกเรียกด้วยฉายาที่ฟังดูลึกลับว่า 'ศาลเจ้า' ซึ่งถ้าไม่นับตรงบรรยากาศอันเงียบไปสักหน่อย ก็เป็นเพียงออฟฟิศธรรมดา

เปิดประตูเข้าไปแล้วฟังขวามือจะมีกระดานแปะแผนที่กรุงโตเกียวทางซ้ายมือเป็นชั้นเก็บเอกสารสีเทา โต๊ะเหล็กสี่ตัววางหันเข้าหากันอยู่กลางห้อง รองสารวัตรคาซึกิ มาซาฮิโกะเป็นเจ้าของโต๊ะตัวหนึ่ง ขณะที่โต๊ะไม้แข็งแรงมีลิ้นชักด้านซ้ายขวาก็ตั้งอยู่ริมหน้าต่าง หัวหน้าชุดสืบสวนชื่อ วาตาเบะมักนั่งอ่านหนังสือพิมพ์หรือตีพิมพ์เกียคุโระตรงนั้นเสมอ

วันนี้วาตาเบะก็นั่งหันหลังให้แดดอุ่นของฤดูใบไม้ผลิ ฟังคาซึกิรายงานการปฏิบัติหน้าที่ประจำสัปดาห์ ผู้เป็นหัวหน้าอยู่ในชุดดับเบิลยู* เข้ารูปส่งตรงจากอังกฤษ สวมนาฬิกาหน้าปัดเข็มแบบเรียบส่องประกายสีเงินหรูหรา

ไม่เห็นหน้าค่าตาตำรวจสืบสวนอีกสามนาย แต่ก็เป็นอย่างนี้เสมอ

* เสื้อสูทกระดุมสองแถว

16 คาซิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 1

สารวัตรคาโตะกับรองสารวัตรอิจูอิน คาโอรุออกไปสืบคดี สารวัตรคาโตะจับสิ่งของแล้วรับรู้เรื่องราวในอดีตได้ หลักๆ จึงดูแลรับผิดชอบคดีลักษณะไม่ส่วนคาโอรุมีนายาพิสดารว่า 'อาวุธลับกองบัญชาการฯ' และจำซากุระอิมุมิยะซึ่งหยั่งรู้ได้ว่าบุคคลในรูปถ่ายยังมีชีวิตหรือไม่ ตอนนี้อยู่ที่ประเทศโปแลนด์

คาซิวากิเองก็โผล่หน้ามาห้องนี้แค่หนสองหนต่อสัปดาห์เหมือนกัน

"โดยสรุป ผมช่วยคดีคลายคดีได้สามคดี หาเบาะแสได้เล็กน้อยอีกห้าคดี อีกสิบสองคดีไม่พบผู้เสียหาย หรือพบแต่ไม่ได้รับความร่วมมือจากทางนั้น"

คาซิวากิสาธยายเสียงเรียบ มีกล่องนมวางอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มป่วยเป็นโรคกระเพาะเมื่อห้าปีก่อน เพราะเครียดและทำงานหนักมากเกินไป จากนั้นมาเลยดื่มชาหรือกาแฟไม่ได้

"ขอบใจมาก ผลงานใช้ได้ ยิ่งคดีฆาตกรรมเด็กกอนูบาลแล้วหนี่เยี่ยมเลย"

ฟังหัวหน้าชมเชยแล้วตำรวจหนุ่มหลุบตามองพื้นสีเทา

"...ผมไม่ชอบคดีแบบนั้นเลย ต้องเจอวิญญาณเด็กแบบนั้นไม่ไหว..."

ภาพใบหน้าไร้เดียงสาของโชตะกับฝ่ามือเล็กๆ นายย้อนในสมอง

"ไม่สิ ผมไม่ชอบงานตำรวจสืบสวนนี้แล้ว ต้องเป็นโรคกระเพาะเรื้อรังแถมเดี๋ยวนี้ยังรู้สึกซึมเศร้าบ่อยๆ ด้วย ร่างกายกับจิตใจรับไม่ไหวแล้วครับ กรุณาให้ผมลาออกสิ้นเดือนนี้เถอะ" คาซิวากิก็ม่น้ำ เย้ยปากถึงการตัดสินใจครั้งใหญ่

"จั้นหรือ..." วาตาเบะหรีตาซึ่งเดิมมีอยู่แค่ชั้นเดียว แล้วจิบชาในดวงใจอย่างเกียคุโระ

พูดถึงชาแล้ว วาตาเบะมักชงดื่มเอง โดยพิถีพิถันคำนวณว่าควรใส่ชาแค่ไหนชงนานเท่าไร 'ชุดสืบสวนพิเศษ' แห่งนี้ไม่เหมือนกับในละครสืบสวนสอบสวนสมัยก่อน จะได้มีตำรวจหญิงน่ารักคอยชงชาให้ คาซิวากิเคยชงชาเกียคุโระแบบงงๆ มีนๆ แค่ครั้งเดียวเมื่อห้าปีก่อน และจบลงด้วย

การถูกหัวหน้าดูเสียยับว่า 'ห้ามนายแต่ต้องกาน้ำชาของฉันอีก!' จากนั้น และคงตลอดไป เขาคงไม่ได้เห็นหัวหน้าวาตาเบะโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ขนาดนั้นแล้ว ดูเหมือนเขาจะทำผิดสูตรชงชาด้วยน้ำร้อนจัด

"เออ จริงสิ..." วาตาเบะตะนะนิ้วชี้เรียวยาวตรงขมับ "เห็นว่าตั้งแต่วันนี้หนึ่งเมษายนนี้ คาซาโอกะที่สังกัดกลุ่มสี่ แผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่งจะย้ายไปประจำสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจนะ นายถูกเสนอชื่อให้รับไม้ต่อจากเขาเสียด้วย แล้วนี่จะลาออกเระอะ เสียตายจริง"

"แผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่ง..."

คาซิวากิโหล่กระดูกวูบ แผนกที่ว่าดูเป็นฝันเกินเอื้อม ทั้งที่อยู่อาคารเดียวกันแค่นี้

ไม่ใช่แค่คาซิวากิหรอก มีตำรวจไฟฝันถึงแผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่งกันเพียบ แผนกที่ว่าเป็นหน่วยงานเก่งฉกาจขั้นแนวหน้า ประกอบด้วยตำรวจสืบสวนหลายร้อยนายซึ่งคัดเลือกแล้วจากตำรวจสี่หมื่นกว่านายทั่วโตเกียว

เมื่อเกิดคดีใหญ่อย่างคดีฆาตกรรม และสถานีตำรวจท้องที่รับมือเองไม่ไหว ตำรวจแผนกสืบสวนอาชญากรรมที่หนึ่ง ประจำกองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียวจึงจะออกปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่ตะแปกคดียงเบา ลักขโมย เล็กน้อย หรือคดีชี้เมาทำร้ายร่างกาย เรียกว่าเป็นแผนกที่มุ่งจับกุมอาชญากรร้าย หัวหน้าแผนกนี้นับว่าเป็นตำแหน่งสูงสุดสำหรับตำรวจซึ่งเป็นข้าราชการท้องถิ่น ไม่ได้สอบคัดเลือกเข้าเป็นข้าราชการของส่วนกลาง

คาซิวากิไม่ได้คิดหวังยิ่งใหญ่ไกลเกินตัวเช่นอยากเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน สร้างชื่อเสียง หรือปราบคนร้ายใจโหดเพื่อคืนความสงบสุขสู่กรุงโตเกียว เขาก็แค่ฝันเฟื่องลมๆ แล้งๆ เหมือนที่พวกพนักงานธุรการบริษัทใหญ่ซึ่งได้แต่บันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ทุกวันฝันถึงงานแผนกประชาสัมพันธ์โฆษณาหรือการตลาดต่างประเทศ คาซิวากิไม่ได้ปรารถนาเป็นจริงเป็นจังว่าอยากย้ายหรือพร้อมจะย้ายไปแผนกสืบสวนฯ เลยเดี๋ยวนี้นี้ แต่พอได้ยินว่าตัวเองมีโอกาสได้เข้าไปอยู่ก็หัวนโหนวใจยวบขึ้นมา

18 คาชิวากิ ตำรวจสืบวิญญาณ 1

ไม่นะ ไม่ นี่มันหลุมพราง เราจะยอมไม่ได้...ชายหนุ่มสายท้วปฏิสเทธ
ในใจ "ตอนคุณฮัตสึตะย้ายจากแผนกสืบสวนฯ เมื่อครั้งปีก่อน หัวหน้าที่พูด
แบบนี้"

"อ้าวหรือ แหม ก็ต้องลุ้นกันหลายเอือกหน่อยสิกว่าจะเข้าแผนกนั้นได้
นายก็พูดถูกนะ ขึ้นชื่อว่าเป็นตัวเลือก มีสิทธิ์ลุ้นได้เข้าแผนกสืบสวนฯ นิดหน่อย
จะฝืนใจยอมเป็นตำรวจต่อไปทำไม กระเพาะอาหารสำคัญอันดับหนึ่ง
อยู่แล้ว"

หัวหน้าวาตาเบะพยักหน้าหงึกหงัก ก่อนจะยกขาเขี้ยวหอมกรุ่นขึ้นดื่ม
"ว่าแต่ก็น่าเสียดาย ลู้อุตส่าห์เป็นตำรวจมาตั้งสิบปี จะมีโอกาสได้
ประจำแผนกสืบสวนฯ แล้วด้วยสิ ยังไงจะยื่นใบลาออกทั้งที่ อย่างน้อยถ้า
ได้ทำงานแผนกนั้นสักปีก็จะกลายเป็นความทรงจำชั่วชีวิต เฮ้อ น่าเสียดาย
เสียของชะมัด"

วาตาเบะได้ที่ร้ายรั้วถึงแผนกสืบสวนฯ เป็นการโจมตีแบบเจ้าเล่ห์
เพราะรู้จุดอ่อนของลูกน้องหมดไส้หมดพุง

"เอาเถอะ ยังมีเวลาจนถึงสิ้นเดือน นายคิดดีๆ แล้วกัน"

"...ครับ"

คาชิวากิตอบเสียงหม่น ขณะที่หัวหน้าอัยมระรินขึ้นบัน

วาตาเบะใช้ฝีมือกล่อมลูกน้องที่ไร้ความกระตือรือร้นได้อยู่หมัด
มองในแง่ดี เขาเป็นผู้บังคับบัญชาฝีมือฉกาจ แต่ตอบยากว่าอยากได้คน
แบบนี้มาเป็นหัวหน้าหรือไม่

"อา ไซ่ มึงงานด่วนพอดี วันนี้นายไปสอบปากคำอีกที่ได้หรือเปล่า"

คาชิวากิหน้ามอมลงเห็นง

"สบายใจได้ ไม่ใช่เด็กหอรอก นายคงรู้เรื่องคดีฆาตกรรมภรรยาฝ่าย
อดีตประธานบริษัทมัตสึบาระจูกุโ"

"อ้อ คดีนั้น..."

เดือนพฤศจิกายนปีก่อน หญิงชราคนหนึ่งถูกฆาตกรรมในบ้านพัก
หล่อนเป็นภรรยาฝ่ายของประธานบริษัทมัตสึบาระจูกุโคนก่อน และเป็นแม่

ของประธานคนปัจจุบัน นี่เป็นคดีฉาวและพัวพันมรดกมหาศาลของตระกูล
ทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์จึงพากันประโคมข่าว แต่สี่เดือนล่วงมาแล้ว
ตำรวจยังจับกุมตัวคนร้ายไม่ได้

"ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกซาตาโนะขอความร่วมมือมาเมื่อเช้า เขาคุมทีม
สืบสวนคดีนี้"

"คุณซาตาโนะ? ทีม? แปลก เขาน่าจะเพิ่งเคยเรียกใช้ผมครั้งแรก
นี่แหละ"

"ถึงขนาดต้องขอความช่วยเหลือ แสดงว่าเขาคงเดือดร้อนโชเลน"
ริมฝีปากทรงสวยของหัวหน้าเผยยิ้มขึ้น "เห็นยืนกรานมาแต่ไหนแต่ไรว่า
ไม่เชื่อเรื่องลึกลับและปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ เสี่ยงคุยโทรศัพท์ซึ่งหูจด
เขียว บอกว่าคืนนี้อยากให้นายไปให้ได้"

"ครับ"

ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกเกลียดเรื่องลึกลับกันตั้งหลายคน ไม่รู้ทำไมหัวหน้า
ถึงคูสิงโลด กินแฉงแฉงใจอะไรกับซาตาโนะมาก่อนหรือเปล่า

"เขาขอมาทั้งที นายไปให้หน่อยสิ จะให้ตีโชว์แจ้งให้เจ้าไก่อ่อนนั้น
อึ้งรับประทานเลยนะ"

"...ผมจะพยายามครับ" ชายหนุ่มยิ้มปนความอึดอัดใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)